

blevet agiteret for det borgerlige Egetskab af disse Kommissionærer. Jeg vil ikke forsvare Kommissionærerne, jeg kender dem ikke, og jeg tvivler slet ikke paa, at der er meget Daarligt, der gaar i Svang i den Henseende. Men overfor det er der intet Andet at gjøre end at bekjempe de falske Forestillinger, som de kunne have givet fra deres Side, ved rigtig Fremstilling fra den anden Side. Der er fra Præsternes Side ikke Andet at gjøre, naar de virkelig ville vinde Folk for den Sag, de ere satte til at tjene, end det at fremstille, hvilken Velsignelse der følger af den kirkelige Viesse, og hvad man udelukker sig fra ved ikke at modtage den. Det er den Naade, hvorpaa det skal bekjempes. Hvis vi derimod skulde gribe til Lovgivningsmagtens eller Administrationens Hjælp i saadanne Forhold, glide vi tilbage til den Tankegang, man havde, før Grundloven kom, den Tankegang, at man ved Lovgivningsbestemmelser og administrative Bestemmelser skulde kunne tvinge Folk til at modtage den kristelige Velsignelse mod deres egne Ønsker.

Falkenstjerne: Naar jeg har bedt om Ordet under denne Forhandling, er det nærmest, fordi jeg ønskede, at der fra Folkethingets Side skulde lyde en Røst, der er lidt mere sympatetisk overfor det Standpunkt, Præstefabet har gjort gjældende i denne Sag, end der har lydt dels fra den ærede Forespørger dels fra Kultusministeren. Jeg kan nemlig ikke Andet end sympatilisere med den Følelse, som har bevæget adskillige af Præsterne til at negte at foretage disse Daabshandlinger. Jeg siger udtrykkelig, at jeg ikke har kunnet Andet end sympatilisere med dem; dermed vil jeg ikke sige, at ikke den høitærede Kultusminister saavel som Justitsministeren have fuldstændig Ret i, hvad de gjøre gjældende. Men naar man overhovedet vil gaa ud fra, at man i vor Folkkirke skal kunne faae alvorlige Mænd til Præster, Mænd, der have en bestemt Overbevisning og ønske at følge den — og jeg vilde i hvert Tilfælde nødigt have, at det skulde være kommet saa vidt med vor Folkkirke, at vi endnu ikke kunne have den Slags Præster — tror jeg, man maa glæde sig over, at det viser sig ved adskillige Leiligheder, at man har Præster,

der ville gjøre deres Overbevisning gjældende, selv naar den kommer i Strid med det høitærede Kultusministeriums og Biskoppernes Anskuelse (Afbrydelse af B. 1.). Sa naturligtvis vil jeg sige til det ærede Medlem, der afbryder mig, at jeg vilde sætte endnu mere Pris paa, at de sætte saa meget ind paa det, at de sætte deres Stilling ind paa det, og den Slags Præster have vi haft her i Landet, vil jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, og jeg tror ogsaa, vi have dem endnu. Men paa den anden Side vil jeg sige, at Grunden til det Modlætningsforhold, som Præsterne i dette Dieblif ere komne i, ligger just i de symbolske Bøger, som vi jo forleden Dag ogsaa havde til Behandling her i Folkethinget, og som Præstefabet i de senere Aar er kommet ind paa at gjøre gjældende og med langt større Styrke har fundet Støtte for hos Kultusministeriet, end vi i lang Tid have kjendt. Det er nemlig en meget vanskelig Sag for Præsterne i den danske Folkkirke at negte at døbe et Barn, naar den danske Folkkirkes symbolske Bøger erkjende, at alle de Børn, der dø udøbte, gaa til den evige Fordømmelse. Det er staaet fast ved den Augsburg'ske Konfession, og den Lærdom aflægge alle vore Præster Ed paa, Derfor er det ganske vist en meget vanskelig Sag, naar man har forpligtet sig til at vedkjende sig den Lære, saa ovenikjøbet at negte at døbe Børnene. Hensynet til Børnene maa saa blive det ene Afgjørende. Men, som jeg siger, jeg har alligevel en vis Sympathi for disse Præster, thi skulle vi nogenstunde faae en Folkkirke, der til alle Sider haade opad og ned har Mod til at tale Sandhed, maa vi ganske vist ogsaa værne om Præsternes Frihed til haade i deres Lære paa Prædikestolen og udenfor den og i deres Stilling overfor Menigheden at have en vis Frihed, en ikke altfor snæver Frihed. Ellers tror jeg, at det Dieblif kommer, hvor man i Folkkirken ikke faar andre Folk til Præster end den Slags Sakainaturer, som man tidligere kunde begunstige, men som det 19de Aarhundrede ikke skulde sætte Pris paa. Men paa den anden Side, vil man unde Præsterne en vis Frihed, da kan jeg ikke se rettere, end at saa er den eneste Naade, paa hvilken man kan afværge Misbrug af den Frihed, man giver